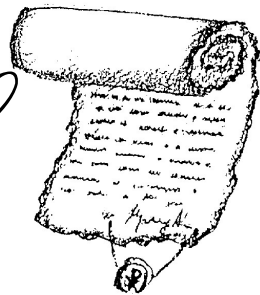

Hírlevél

A NAGYTÉTÉNYI RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG
BELSŐ LAPJA

2020. december 20. Advent IV. vasárnapja

XXVIII. évfolyam 3. szám

Prohászka Ottokár: A legszebb ajándék (1922)

Karácsonyt nem lehet csinálni eszmékkel, hanem ahhoz nagy, világraszóló s megtapasztalható valóság kellett, amilyen Krisztus volt. Karácsonyt nem lehet elrendelni törvénnyel, hanem ahhoz azok az ezredéves vágyak kellett az emberiségben, s azután valaki, aki e vágyaknak bízó irányt adott Isten felé; ahhoz epedő s kínlódó szeretet kellett, mely várt, várt, míg végre eljött az, akit a nemzetek vártak, hogy Simonként keblükre öleljék s megnyugodjanak benne.

Hogy tehát karácsony legyen a világon, ahhoz emberiség kellett, melyet fölkorbácsolt bűn és aggodalom, s azután Megváltó kellett, aki ezt az aggodó emberiséget megnyugvásra, szent békére segítse.

Segítsen minket is! Ne nézzük gyermeteg emlékek, ne nevelésünk kegyeletes maradványának a karácsony szent hangulatát, hanem lássuk benne lelkünk legmélyebb igényének kifejezését s ugyanakkor szívünk legforróbb vágyainak csitítását. Mert bárkik legyünk s bármily hatalomra vagy műveltségre tegyünk is szert, szívünknek az lesz mindig legégetőbb s legfontosabb igénye, hogy Isten atyánk legyen s hogy nekünk kapcsolatunk legyen vele.

Ezt a kapcsolatot Istennel meghozta nekünk Krisztus, s ezért van karácsony a földön, karácsonyi béke s karácsonyi öröm a szívekben.

A TARTALOMBÓL:

Olvassunk verset, mert érdemes! ...2. oldal	
Hitelesség és jelenlét.....2. oldal	
Istenszülő-ikon	
a plébánia homlokzatán.....3. oldal	
A közösségi egyházzól, avagy a	
közösséghez tartozás, mint érték .4. oldal	
NEK 2020 (9.).....5. oldal	
Piroska és Farkas.....6. oldal	
Krónika6. oldal	
Naptár6. oldal	

Miért lehetünk hálásak a 2020-as évben?

Ebben az évben sajnos nem az öröm jut először eszünkbe, ha számot vetünk így év végén, hálát adni meg végképp nehézkes. De ha kezünkbe vesszük a Szentírást, ezt olvashatjuk benne:

„Mindenkör örüljete, szüntelenül imádkozzatek, mindenért hálát adjatek, mert ez Isten akarata Jézus Krisztus által a ti javatokra.” (1 Thessz 5, 16-17)

Minél többször adunk hálát, annál jobban tele lesz a szívünk örömmel és ezt mások is észre fogják venni rajtunk. Családom életében, ez az év teljes volt, rengeteg örömmel, csodával, évfordulókkal, együttérzéssel. Persze a mi életünket is fenekestül felforgatta a vírushelyzet, bár nem annyira, mint családuknak legújabb tagja ☺

Egyházközségünk éve sem csak a bezártságról szólt. Év elején még tartottunk első vasárnaponként nagy létszámban „első vasárnap” beszélgetéseket is. Tavasszal a karantén idején, házi oltárokat készítettünk, együtt imádkoztunk és telefonon értekeztünk, ki „hol vett részt” szentmisén. Vasárnaponként látogatást tehattunk templomunkban, ahol csendes imádságban találkozhattunk Jézussal. Húsvét ünnepét a legkisebb közösségben, családuknakban ünnepelhetjük. Szerencsések vagyunk, mert kálváriánkhoz zarándokolhattunk, amit többen meg is tettünk.

Nyár elején nagy örömmel vehettünk részt újra a templomi szentmisén. Júliusban táborunkkal is igazodtunk a helyzethez, itthon a plébánián tartottuk meg a NEKTÁR-t. Örömben, vidámságban, lelki és közösségi élményben gazdagodhattunk. Augusztusban a templom búcsú ünnepét is méltó módon ünnepelhetjük. Évfordulásaink is áldásban részesültek a templomszentelési évforduló ünnepén.

Hálával tartozunk Ákos atyáért, aki 15 évig szolgálta a nagytétényi híveket, és hálát adunk Lajos atyáért is, akit közénk vezérelt az Úr.

Hálásak lehetünk, hogy templomaink nyitva lehetnek, és akik szeretnének, részt vehetnek a nyilvános szentmiséken. Idén adventben is szép számmal vettünk részt a roratékon, ezzel is készülve Jézus születésének ünnepére.

Hálásak vagyunk egyházközségünk minden tagjáért, a plébánosunkért, a ministránsokért, a sekrestyésünkért, a kántorunkért, az előimádkozó asszonyokért, a takarítókért, a felolvasókért, közösségi programjaink szervezőiért, a segítő férfiakért, asszonyokért, akik a templomkertet, plébániakertet vagy a kálváriát rendben tartják, minden gyermekért, mindenkiért, akik bármilyen módon segítik akár fizikailag, akár imádságukkal egyházközségünk életét.

Imádkozzunk mindazokért, akik betegségben szenvednek, beteget ápolnak, de azokért is, akik eluralkodott a félelem vagy a kétségbeesés! Mutassuk meg a körülöttünk élőknek, hogy a reménytelen helyzetben is megtalálják Krisztus szeretetét, és belé tudják vetni bizalmukat!

Adventi hajnalok

Elérkezett az adventi szent időszak. A hajnali misék ideje. A koránkelés kicsit átalakítja napjainkat. Több tervezést, odafigyelést igényel, hogy eleget tudjunk pihenni. Mert bár a „lélek már kész, de gyöngye a test...” mindannyian tudjuk, hogy lelkünk se áll még készen a nagy találkozásra az Úrral.

Fontos, hogy érzelmeinket is megfigyeljük ezekben a napokban. Várjuk Jézus Krisztus születését. Milyen a viszonyom vele? Valóban várom Őt? Kicsit megkopottá válhat minden ünnepünk, ha csak a felszínen maradunk. Próbáljunk meg önmagunk mélyére nézni! Oda, ahol egészen tisztán látszik mire vagy kire építjük életünket!

A sötétség, amely mindent befed szétoszlik, ha kisüt a nap. A hófehér ostya, amit szelíden fölmutat a pap, a bennünk lévő „rút éjhomályt” is képes felderíteni. Persze mindez csak akkor valósulhat meg, ha hagyjuk.

Az idej adventben van még néhány napunk arra, hogy megtaláljuk saját sötét, bűnös pontjainkat. Keressük meg, hiszen csak akkor tudja majd az ünnep fénye beragyogni lelkünket, ha előtte már megtisztítottuk azt.

Boronkai Zsuzsanna

Hitelesség és jelenlét

Interjú Szőke Lajos nagytétényi plébánossal

Szőke Lajos atya november elejétől szolgál plébánosként Nagytétényben. Sokan találkozhattunk már vele személyesen is, de talán a most következő kis beszélgetés segítségével még jobban megismerhetjük.

- *Lajos atya honnan ered a hivatása?*
- A „Jóisten üstökön ragadott” szoktam mondani, mert váratlanul jött. Visszatekintve ez egy szép és hosszú történet. Késői hivatás vagyok, hiszen én tíz évvel később kezdtem csak, mint általában a paptestvéreim, és harmincöt éves koromban szenteltek. Emberileg nézve a hivatásom több oldalról eredhet: édesanyám személye is biztos fontos volt ebben, aki a családban csendesesen gyakorolta, élte a hitét és ő vitt minket: engem is, két fivéremmel együtt a templomba. Lassan a harmadik évtizedben járok a papi hivatásomban - a Jóisten hívása mellett- lelki atyám, Kiss László „Diri bácsi”, a Svetits Gimnázium legendás igazgatója is fontos személy volt. Amikor választanom kellett középiskola után, a Kertészeti Egyetemre mentem továbbtanulni, és sokáig eszembe sem jutott, hogy papi hivatásom lenne. Egyetemista koromban ébredt fel váratlanul a hivatás gondolata bennem, de csak a lelki atyámnak mondtam el. Ő először megpróbált visszafogni, hogy fejezzem be az egyetemet, mert a Jóisten nem szereti, a félbe hagyott munkát, és ez igen hirtelen váltásnak tűnik. Így aztán hallgatva rá, befejeztem az egyetemet és még évekig hordoztam magamban örömmel – 25-30 évesen diplomával a zsebemben– a hivatás gondolatát. Szóval a Jóistennek benne kellett legyen a keze, mert különben házasságra készültem volna, ahogyan udvaroltam is előtte.
- *Mit szóltak a szülei, amikor váratlanul elmondta neked, hogy szemináriumba megy?*
- Közel harminc évesen mentem be a szemináriumba, akkor mondtam el a szüleimnek. Nem számítottak rá. Édesapám nehezen fogadta el, nem is értette, hogy honnan jön ez az egész. Ő már egy ideje nem gyakorolta a hitét, és azt gondolta, hogy ez egyfajta menekülés a részemről. Mondtam neki, hogy évek óta készülök rá, csak nem szóltam neki. Akkor elsírta magát. Sajnos apám egy év múlva meghalt, nem érthette meg a szentelésemet.
- *Milyen volt a rendszerváltás időszakában kezdeni a papi pályát?*
- A hatvanas években, a szocializmus keményebb időszakában nőttünk fel, és a gulyásszocializmus időszakában voltam fiatal. Esztergomban végeztem a szemináriumot, negyedéves szeminaristaként ért a pápalátogatás, és a fordulat idején, 1992-ben szenteltek pappá. Először káplánként három évre Óbudára kerültem, majd a saját kérésemre is vidékre, a Dunakanyarba. Tíz évet töltöttem Tahitótfalun és Szigetmonostoron plébánosként, amikor a főpásztor Rákoscsabára helyezett, itt ismét hosszabb idő 14 évi szolgálat következett. Végül a Nagytétényi helyezésem előtt egy esztendő a Kövi Szűz Mária plébánián töltöttem.
- *Mi volt a terve a papi élete kezdetén?*
- A Jóistennek akartam odaadni magamat, Róla tanúságot tenni és az Ő szeretetét hirdetni és továbbadni a hitünket. Mondhatni nem voltak igazi terveim. Annak ellenére, hogy tudatosan készültem a papságra a szemináriumban, életünk során csak lassan kezdjük sejteni, hogy az Úristennek milyen tervei vannak velünk. Hasonló ez a házassághoz, ahol a férj és a feleség hosszú évek alatt ismerik meg egymást igazán. Teltek tehát az évek, és én ráébredtem, hogy a közösség építése az, ami nagyon fontos a szolgálatomban és így az egyház életében is. Bár az én életemből lelkiségi mozgalmak kisközösségei kimaradtak, sohasem voltam tagja ezeknek, de láttam, hogy milyen fontos szerepe van ezeknek az egyházban a hit megtartásában. Ugyanilyen fontos a legkisebb közösségnek, a családnak is a szolgálata, amit annyi támadás ér napjainkban.

Olvassunk verset, mert érdekes!

Juhász Gyula: Rorate

A kéklő félhomályban
Az örökmécs ragyog,
Mosolygón álmodoznak
A barokk angyalok.

A gyertyák rendre gyúlnak,
A minisztráns gyerek,
Mint bárány a mezőben
Csenget. Az árny dereng.

Hideg kövön anyókák
Térdelnek. Ifju pap
Magasba fölmutatja
Szelíden az Urat.

Derús hit tűnt malasztját
Könnyezve keresem.
Ó gyönyörű gyerekség,
Ó boldog Betlehem!

- *Említette, hogy vidékre kérte magát, milyen különbségeket látott a városi és a vidéki vallásosság között?*
- Az elmúlt évtizedek tapasztalata számomra azt mutatja, hogy a népi vallásosság a hagyományos formájában már csak kevés helyen létezik. A városban talán azt lehet mondani, hogy egy tudatosabb istenhit jelenik meg az emberek életében. Faluhelyen két problémát érzékeltem, ami miatt nem látom a közösségek jövőjét: az egyik, hogy a népi vallásosság kevésbé tudatos, a másik, pedig az, hogy a fiatalok hamar elszármaznak tanulni, dolgozni a városba, ezért eltűnik a fiatalság a vidéki templomi közösségeinkből. A dunakanyari kisteleplülésekről a fiatalok Budapestre, Vácra, Szentendrére és Esztergomba kerültek középiskolába már bérnálok előtt, vagy közvetlenül utána, így esélye se volt a közösségek megmaradásának.
- *Plébános úr Nagytétényben talán a kétféle vallásosságot együtt tapasztalhatja meg.*
- Az utóbbi tizenöt évben nagyjából Rákospalotán szolgáltam, ami hasonlóan Nagytétényhez a város szélén található, kertváros, vagy ahogy mondják alvó város, amely korábban községként működött. Hogy kik is élnek itt - én még csak egy hónapja vagyok - csak tippelhetek arra, hogy az értelmiség költözik ki ide is és foglalja el azoknak a fiataloknak a helyét, akik a tanulmányaik miatt a város belseje felé veszik az irányt. Azt mondják, hogy Nagytétény faluhoz hasonlít, de most többségében tudatosabb városi hívőkkel, tulajdonképpen a középkorú szülőkkel találkozom a templomban.
- *Azt mondják, hogy ma a templomon kívül is meg kell szólítani az embereket. Hol van több feladata a plébánosnak a mai világban, a templomban, vagy azon kívül?*
- Mindkettő fontos, de korunkban mindkét helyen a legfontosabb a hitelesség. Mi egy olyan fogyasztói világban élünk, amely mindent felfal és megemész. Nagyon nehezen tudunk beszélni a hitünkről, ez egyfelől a szocializmus öröksége, másrészt a magyar ember zárkózott természetéből is fakad. De ma is van, aki a jegyes oktatás alatt a házasságra készülve tér meg és volt, aki a kisközösségekben, lelkiismereti mozgalomban, vagy plébániai családcsoportba bekapcsolódva. Különböző utak és helyzetek lehetnek, és ezekben kell személyesen erősíteni, segíteni az embereket. Döntéshelyzetekben derül ki, hogy ki mennyire képes megvalósítani azt, amit krisztusi-életnek hívunk. A pap számára az emberek kísérése talán leginkább a bűnbánat szentségének kiszolgáltatásán keresztül valósulhat meg. Varga László kaposvári püspök atya mondja, hogy mennyire felértékelődik ma a gyónatásnak a feladata. Ha ott tudunk lenni az emberek mellett a lelki kísérésben, vagy a gyónatásban, akkor lehet igazán sikeres a szolgálatunk.
- *A járvány idején nehéz együtt tartani a közösséget milyen terveik vannak a jobb időkre, tavaszra és nyárra?*
- A jelenlegi járványhelyzet, a vírus kikapcsolta az emberek egy részét a templomból és kérdés, hogy mennyien térnek oda vissza. A település hagyományosan vallásos részét talán, nincs az a vírus, ami eltántorítaná a templomba való visszatéréstől. Változás valószínűleg van az ő életükben is, de a városi ember esetében ez már inkább kérdéses. A mai ember végtelenül törekeny, mert bár mindig vannak betegek, de világjárvány idején, ahogyan azt látjuk, az ember törekenysége nyilvánvalóvá lesz. Hogy milyen terveink lehetnek, mindenképpen a közösségeket szeretném építeni és segíteni. Az egyes hívő emberrel a gyónatásban kerülök személyes kapcsolatba. Bár az elmúlt évek tapasztalata, hogy kevesebben járnak gyónni. Sajnos a papok is hozzájárulnak ehhez a futó, pörgő életmóddal, hogy nehezebb megtalálni őket. Azt hiszem nem a „szent aktivitás” a legfontosabb, hanem a hitelesség és a jelenlét! Örömmel hallom, hogy van a plébánián nyári tábor, természetesen szeretnék nemcsak családi, hanem hittantábort is. Ha úgy is érezzük, hogy kevés a templomban a fiatal és a gyerek, úgy látom, hogy azért egy egészséges, működő plébániára küldött engem a Jóisten és helyezett ide a Főpásztor. Köszönöm, hogy ilyen nagy szeretettel fogadtak!

Rátkai Balázs

Istenszülő-ikon a plébánia homlokzatán

Karácsony Jézus megtestesülésének ünnepe. Jézust, mint Isten emberré lett Fiát ünnepeljük. Hitvallásunkba a niceai (325.) és konstantinápolyi (381.) zsinatok rögzítették, hogy Jézus valóságos Isten és valóságos ember. Erre tekintettel nyilvánította ki az efezusi zsinat 431-ben, hogy Szűz Mária Isten Szülője.

Az ember Istentől szabad akaratot kapott, ezért Szűz Mária beleegyezésére is szükség volt ahhoz, hogy Isten emberré lehessen, és ezzel véghez vihesse az ember megváltását. A Szentlélek szállt le Szűz Máriára és így válhatott Isten Szülőjévé.

Az ikonok e felfoghatatlan misztériumot fejezik ki. A Szentlélek kiáradása és Isten Fiának születése által Szűz Mária különleges viszonyban áll Fiával. E kiválasztottság Máriát szentségben minden teremtmény fölé emelte.

Szűz Mária iránti tiszteletet az emberek minden időben és a földkerekség minden részén kifejezték.

Az Istenszülő-ikonok nem Mária és fia e világi életének felszínes, történeti bemutatását kísérik meg, hanem azt a tényt ragadják meg, hogy Ő Istennek a Szülője, és ekként része Isten üdvözítő tervének.

Az ikonok esetében mindig nagyon fontos, hogy valamilyen ősképre nyúlunk vissza. Ez garantálja az ikon valódi arculatát és azt, hogy nem a művészi fantázia eredményeképpen jön létre. Az Istenszülő ikonjai a Szent Lukács által készített ősképek valamelyikére vezethetők vissza. Jó példa erre a Rómában fennmaradt, a Santa Maria Nuova (vagy másképp: Santa Maria Francesca Romana, a Forum Romanum szélén) templomban található Istenszülő-ikon. Ez egy V. századból származó, töredékes Istenszülőképmás, amelyen fellelhetjük a későbbi évszázadok Istenszülő-ikonjainak legfontosabb vonásait.

A hívők jámborsága folytán az Istenszülő ikonjainak nagyon sok fajtája alakult ki. Az egyik legelterjedtebb fajtája a „hodigitria” (útmutató) ikon, melyet a homlokzati molinón láthatunk. A legenda szerint Szent Lukács Máriát még földi életében lefestette, és a képet maga Szűz Mária áldott meg. A hodigitria ikonok kezdetben teljes alakban, ma már félalakosan, általában állva vagy trónon ülve ábrázolják a néző felé forduló Szent Szület, aki minden esetben (többnyire bal) karján tartja a gyermek Jézust, miközben kezével rámutat: Ő az út. A

gyermek Jézus általában egyik kezével áldást ad, a másikban tekercset tart.

Mária felsőruházata vörös, az aranszegők és rojtok a Szentlélek által történt beárnyékolás szimbólumai. A három csillag, amelyek a ruházat felső részén, jelen esetben a homlok felett, valamint kétoldalt a vállakon láthatunk, az Istenszülő örök szüzességére utalnak: a szülés előtt, a szülés alatt és a szülést követően is tiszta maradt. Az alsóruházat kék színe a Szűzanya emberi természetének a kifejezése. A gyermek Jézus ezeken az ikonokon bíbor- és aranszínű ruházatot visel – mint öröktől fogva való Isten.

Az ikonfestészetben nagyon fontos a színek szimbolikája. Ezen a nesebari eredetű ikonon azt a ritka esetet figyelhetjük meg, amikor Jézus alsó ruházata kék, felső palástja vörös – a megszületett gyermek Isten Fia. A felnőtt Krisztus-ikonokon e két szín az alsó- és a felsőruházaton pont fordítva figyelhető meg. Krisztus vörös színű alsóruházatot visel, felette pedig kék köpenyt, ami annyit jelent: Isten, aki emberi természetbe öltözött.

Ezen ikonok mély nyugalmat és fennkölt nemességet sugároznak. Az Istenszülő jóságosan fia felé mutat, ezzel mutatja az utat az örökkévaló Istenhez.

Baksay-Botos Eszter *(Források a szerzőnél elérhetőek)*

A közösségi egyházzól, avagy a közösséghez tartozás, mint érték

4 évvel ezelőtt, amint arról többször beszámoltunk ennek az újságnak az oldalain is, elindult egy beszélgetésfolyam az egyházközség fejlesztéséről. Az ott megfogalmazott célok eléréséhez egyértelmű volt, hogy szeretett plébániánkat közösségibbé kell alakítanunk. Ezeket szolgálták többek között az újraindított egyházközségi napok, a táborok, avagy az október 5-i megemlékezések az évfordulósokról. És állíthatom, hogy a 4 év meghozta gyümölcsét, mert ma sokkal több embert ismerek akár én magam is, ami miatt teljesen más érzésekkel megyek be most a templomba, mint azelőtt.

Régóta ismerem Felföldi László atyát, az újonnan kinevezett pécsi püspököt, lássuk, mint mond erről ő maga a Magyar Kurírban megjelent cikkben:

„A plébánián nagy a közösségi élet, minden korosztályhoz tartozó és mindenféle életállapotú hívő tud hova tartozni. Ez Laci atya szívügye. „Ma akár évtizedekig is járhat valaki templomba anélkül, hogy megszólítanak.

Az Egyház legnagyobb vesztesége, hogy a liturgiáért feláldoztuk a közösséget. Gyönyörűek a liturgiáink, de azt a pap mutatja be, a hívek pedig szinte nézőként vannak jelen.

Eredetileg az Egyház közössége tartott magának liturgiát, a közösség teremtette a szertartást, és nem fordítva történt. A liturgián ma találkozhatunk Istennel, de egymással nemigen. Mindent megteszek azért, hogy a gyerekeket és a felnőtteket is bevonjam a feladatokba, és tevékeny részesei lehessenek a liturgiának.” Hozzáteszi: A világ ma valóságos közösség helyett közösségi oldalakat kínál. Látszik, hogy az Egyház jó úton indult el, de nem elég határozottan tette.

„Szentmisét tartani kevés, építeni kell a közösséget.”

A munka idővel meghozza a termését: „A templom erejét a családok jelentik. Rengeteg nálunk a gyerek. A mai bér-málkozóinkat én kereszteltem, a szüleiket én eskettem.” Laci atya számára a beérett hit bizonyítéka a közösségért vállalt szolgálat.

„A virágpör gyűjtögetését idővel a méz elkészítésének és átadásának kell követnie.”

A plébánián minden tevékenységhez megvannak a plébános munkatársai. Közösen keresik a megerősödés útjait, és az atya vallja, az egyik legfontosabb dolga, hogy a munkatársaival foglalkozzon.”

Avagy ahogy a nov. 9-i vele készült Új Ember cikk végén fogalmaz: „Azt tartottam feladatomnak, hogy megszólíthatóvá váljak, és magam is megszólítsam az embereket. Hihetetlen erő van bennük, amit segítenünk és engednünk kell felszínre törni. Az Egyház felelőssége, hogy munkatársakként bevonja-e a világiakat az életébe. Úgy gondolom, bízunk kell bennük, és támogatnunk őket ebben, mert csak így építhetünk együtt közösségi egyházat.”

Akik ismernek, tudják, hogy nem mindig, minden püspöki megszólalás tetszik nekem. De Felföldi atya gondolatai nagy megerősítést jelentettek, hiszen 4 éve ezért dolgoztunk, és remélem dolgozhatunk majd még tovább!

De a közösség erejét és ezért fontosságát nem csak katolikus berkekben ismerték fel. Itt van például sokak példaképe Kassai Lajos lovasíjász, aki egy másfél éve megjelent írása elején felvázolja mai korunk visszáságait, majd így folytatja: „Ne várjunk a cselekvéssel, hiszen a kőkorszaknak sem az vetett véget, hogy elfogyott a kő. A Titanic süllyed, de vannak mentőcsónakok. A mikroközösségek válhatnak a józan ész, a természetközelség Noé bárkáivá, reményt adva emberi mivoltunk megőrzésére. ... Hány meg hány mentőcsónakot láttam már elsüllyedni, mert senki sem evezett, mert össze-vissza eveztek, mert túl kevesen voltak, mert túl sokan voltak, mert nem tudták eldönteni, mi a helyes irány.”

Ezt kiegészíthetem azzal a gondolattal, amit a néprajzos Margaret Head írt, és ami a részben általam szerkesztett Tarsoly nevű Háló újság címlapján szerepel legfölül mintegy mottóként: „Sose kételkedjünk abban, hogy gondolkodó, elkötelezett emberek kicsiny csoportjai meg tudják változtatni világot. Valójában csak ők tudják.”

Magam számára lefordítva: mindhárom megszólaló azt állítja, hogy ha van bennem bármi isteni készítés arra, hogy a szűkebb, vagy tágabb környezetemet megváltoztassam, bármi készítés értékekre alapozott szellemi és lelki építkezésre, akkor közösséghez kell tartozni! De azt is állítják, hogy ez a közösséghez tartozás cselekvő és elkötelezett legyen! Féltreértés ne essék, az imát, a dolgok megbeszélését, a másik ember ügyeivel való foglalkozást is cselekvésnek tekintem.

A közösséghez tartozás önmagában érték. Érték, mert megteremti a lehetőséget arra, hogy megszólítsanak, hogy visszajelezzenek felém, hogy alkalmazkodjam, hogy jobban és otthonosabban érezzem magam a környezetemben.

Ám teljesen más távlatokat kap az ember egy olyan közösségben, amely értékekre alapszik! Az egyházunk 2000 éve tudja, mit jelent közösséghez tartozni, ismerjük a szerzetesi közösségeket, az egyházköz(ös)ségeket. Az egyház rendelkezik a legnagyobb közösségi hálózattal. De valóban mindig igazi közösségekről beszélünk ilyenkor? Valóban átéljük ezt a közösséget mélyen, szolgálóan? Úgy látszik, nem teljesen, vannak elmaradásaink. Kamarás István vallásszociológus 30 évvel ezelőtt még mintegy 6000 kisközösségről beszélt az egyházunkban. Ma ennél kevesebbet tapasztalunk. Vagy amikor elkezdtük 4 évvel ezelőtt itt helyben a fejlesztői beszélgetéseinket, bizony nem egy tevékeny, közösségi egyház képe rajzolódott ki Nagytétényben. Pedig a tapasztalat azt mutatja, hogy nagy szükség lenne rá, van rá igény. Például látom, hogy a 40 éve működő családos kisközösségeimhez mennyire ragaszkodnak az emberek. Aztán az egy éve megalakult Férfikörre is milyen sokan mondtak rögtön az elején igent, és azóta is, bár a működésünk igen korlátozott a járvány miatt, mégis vannak újabb és újabb jelentkezők.

És akkor talán kicsit meg is ijedhetünk, hogy ha belegondolunk, hogy az egyszerű kis vágyunk a közösség után, milyen nagy jelentőségű lehet, ha kivetítjük azt, és ha észrevesszük azok tágabb összefüggéseit. Amihez remélem, hogy ez a pár gondolat másokat is hozzásegít. Mint ahogy ezt a 3 idézett ember is látja, de vannak még tömegével „látó” emberek.

Ezért is ne gondoljuk, hogy nem alapvető fontosságú a kisközösséghez való tartozás, az egymásra való odafigyelés, és minden ilyen cselekedet 2 ember között messze túlmutat csak kettőjük kapcsolatán. Ahogy azt a legutóbbi egyházmegyei zsinatunk is megállapította, a plébániáknak a közösségek közösségévé kell válnia! Ahogy azt Felföldi atya is megvalósította.

És így lesz az a gondolata is érthető, hogy időrendben a közösségépítés megelőzi a liturgiát, mert eredetileg a közösség tartotta azt magának. Ezért is tekinthetjük természetesnek, hogy nem a liturgiának van közössége, hanem a közösségnek van liturgiája. Minden közösség más, és ezért minden liturgia is más. Bizonyára mindannyiunknak vannak olyan élményei, hogy hiába megyek be más templomokba misére, és hiába ugyanazok a katolikus mise állandó részei, akkor is érdekes módon, mintha más liturgián lennék. Mert ott más a közösség.

Ugyanígy, hiába van az egyháznak szabályzata a plébániák működéséről, az egyes plébániák szerkezetét, működését, a helyi közösség alakítja ki, szüli meg magának. Kívülről, felülről nem lehet megmondani, milyen legyen a közösség. Az a feladatunk, hogy alakítsuk, szolgáljuk, és keressünk mindig jobbnak tűnő megoldásokat. Ahogy Felföldi atya is mondta, olyan ez, hogy amikor van egy földje egy embernek, akkor nem ő mondja meg, hogy mit érdemes belé elvetni, hanem a föld. Csak az jelenthet szerves fejlődést. Van vagy 5-6 plébánia az esperesi kerületünkben, és érdekes módon, bár közel vagyunk egymáshoz, mégis mindegyik másként működik. Nekem nagy bizalmam van most abban, hogy Lajos atya újabb lendületet adhat ilyen irányú fejlődésünknek.

Váljunk a közösségek közösségévé!

Szeibert András

Minden forrásom belőled fakad (Zsolt 87,7)

52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus (NEK) Budapest, 2021. szeptember 5-12. (9.)

Találkozunk az online térben! Rövid hírek

A világvárvány miatt alaposan megváltozott az életünk. Sok tervezett találkozás, esemény elmaradt, illetve új időpontra került át. Köztük az, amit annyira vártunk: a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus.

Ez pedig, ha elsőre nem is örültünk neki, valójában jó hír, hiszen így nyertünk valamit, amiből manapság nagyon kevés van: időt. Időt arra, hogy az életünket olyan dolgokkal töltsük meg, aminek hosszú távon is van értelme és értéke.

Az új helyzet, új megoldásokat is hozott. Szeptemberben online előtalálkozón kapcsolódott össze a világ Budapesten át az Eucharisztia jegyében.

November 21-én, Krisztus Király ünnepének előestéjén 121 országból, 6728 helyszínről több tízezren dicsőítették együtt az Oltárszentségben jelen lévő Jézust szerte a világon. Ez volt a hetedik ilyen szentségimádási és imaalkalom.

A járvány második hulláma ismét bezárkózásra kényszerít bennünket.

A találkozásokról azonban nem szabad lemondanunk. Erdő Péter bíboros adventi üzenetében is erre bátorított bennünket, miközben arra emlékeztet, hogy Isten nem hagyja magára az emberiséget. Úgy fogalmazott: „*Ő itt jár velünk a történelem útján és vár bennünket egy boldogító örök találkozásra. Itt a Földön is ragadjuk meg a találkozás alkalmait!*”

Ragadjuk meg! Ha nem tehetjük meg ezt személyesen, tegyük meg az online térben!

Csak felsorolás szerűen néhány lehetőség a NEK titkárság kínálatából: Valamennyi adás visszanezhető, visszahallgatható a NEK YouTube csatornáján (iec2020.hu/hu).

A **NEK adventi kalendárium** című videósorozatban december 1-től naponta költők, színészek, írók, zenészek, ismert és elismert személyiségek a saját nappalijukból küldtek, küldenek elgondolkodtató, szeretetből és hitből fakadó rövid 1-2 perces videóüzenetet.

24 nap alatt 24 személyes történet, vers, ének, üzenet érkezett, érkezik a lakásunkba ebben a különös adventben.

Elindult és már a 11. adásnál tart a **NEK TV**, az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus híradója, mely alkalmanként jelentkező 20-30 perces adásaiban arra vállalkozik, hogy minél több emberhez elvigye a világesemény híreit. A színes helyszíni riportokban hírt ad azokról az eseményekről, programokról, amelyek vidéken és a fővárosban, vagy határainkon túl valamilyen módon kapcsolódnak a kongresszushoz.

NEK podkast: már a 8. adás tölthető le.

A podcast olyan, mint egy rendszeresen jelentkező rádióműsor, amelynek adásai, epizódjai, tetszőleges időpontban, utazás, mosogatás, pihenés közben hallgathatók meg az interneten. A 25-40 perces műsorokban egy-egy közérdekű témára számító témát járnak körbe, beszélnek át elismert egyházi és világi szakértők.

„Itt a Földön is ragadjuk meg a találkozás alkalmait!”

(A www.iec2020.hu írásainak felhasználásával Botos I.)

PIROSKA ÉS FARKAS

már nagyon unták az online börtönt. Hol találkoztak az osztálytársakkal, a barátaikkal, hol nem. Farkasnak legjobban a foci edzések hiányoztak.

- Nem elég csapás az nagymama, hogy nem mozgunk, nincsenek meccsek, még össze sem jöhetünk?
- Hiányoznak a jó pajtások? Ugye társas lény az ember? – fordult feléjük vidáman nagymama. És rögtön folytatta is:
- Csapatjátékra születünk! Nemcsak a futballban fontos az összjáték! Ha a vidám oldalát nézem a dolognak, mondhatom, hogy az élet maga is egy társasjáték. Sőt! Tudós emberek régóta mondják: Az együttműködés természeti törvény!

No, erre már nagyot néztek a gyerekek.

-Min csodálkoztok? - kérdezte nagymama és kimutatott az ablakon. - Ennek a fának a gyökerei tartják a fát, a gyökér sejtjei szívják a földből a táplálékot, átadják a szár sejtjeinek, azok az ágaknak és így tovább. Együttműködnek! Ezen alapul az élet, a fejlődés. A növények, állatok követik ezt a szabályt. Amelyiknek valamiért ez nem sikerül, az megbetegszik, elpusztul.

- Mit tanított a Teremtő Földre szállt Fia? Szeresd a felebarátodat! A szeretet azt is jelenti, hogy támogassuk egymást, „működünk együtt”. Hol lennénk már, ha mi emberek ezt mindig betartanánk!

-Jaj, de jó lenne! – kiáltott fel Piroska. – De hát miért nincs ez így? - tette hozzá önkéntelenül.

-Mert létezik a kísértő, a diabolosz, azaz a „szétszóró” – válaszolt azonnal nagymama. - A sátán pedig ravasz, nemcsak Évát csapta be! Nem beszél ő szándékáról, a szétszórásról. Mammon papjai sem. Csak annyit súgnak, ajánlanak, harsognak, szuggerálnak: Van neked elég bajod, magaddal törődj, ne foglalkozz te másokkal!

- És amikor rá, rájuk hallgatunk, akkor nem az együttműködés és a mennyország felé tartunk, hanem a földi anarchia és a pokol felé!

Nagymama szusszant egyet, aztán megszólalt: - Most én is egy kis együttműködést kérek! Tartsunk a konyha irányába, terítsetek! Kolbászlevest és túrógombócot készítettem.

ke

KRÓNIKA

Okt. 05. Templomszentelés évfordulója, kerek évfordulók köszöntése

Nov. 01. Mindenszentek ünnepe

Nov. 02. Halottak napja

Nov. 21. Világméretű szentségimádás

Nov. 28. Adventi koszorúk elkészítése

Nov. 29. Advent első vasárnapja

Első csütörtökönként szentségimádás a kápolnában
19:30-ig.

NAPTÁR

Dec. 24. 6:00 Rorate, 16.00 karácsonyi műsor.

Dec. 25. Karácsony ünnepe. Mise: 10:00; 18:00.

Dec. 26. Szent István vértanú ünnepe 9:00.

Dec. 27. Szent család vasárnapja, családok megáldása.

Dec. 31. Év végi hálaadás 17:30-kor.

Jan. 01. Mária istenanyasága. Mise: 10:00 és 18:00

Jan. 06. Vízkereszt

Febr. 17. Hamvazószerda

ÁLDOTT, BÉKÉS KARÁCSONYT ÉS KEGYELMEKBEK GAZDAG ÚJESZTENDŐT KÍVÁNUNK MINDEN KEDVES OLVASÓNKNAK! A HÍRLEVÉL SZERKESZTŐI

A Hírlevelet kiadja: a nagytétényi római katolikus egyházközség.

Alapította: Verőczei Gábor plébános és Szeibert András, Felelős kiadó: Szőke Lajos plébános

Szerkesztik az erre jelentkezők, írják az egyházközség tagjai, ezért akik a lapban bármit olvasni, látni szeretnének, valamit hirdetni, felajánlani, kérni óhajtanak, vagy bármilyen ötletük van a lappal kapcsolatban, azok a következő személyeket keressék:

Radeczky Zsuzsa (főszerkesztő) (1225. Budapest, Március 15. u. 12.

Tel: (30) 620-5519

radeczky.zsuzsa@yahoo.de

Németh András (tördelő-szerkesztő) (2440. Százhalombatta, Strand utca 44.

Tel: (20) 915-5280

annus.nemeth@gmail.com

A plébánia levelesszekrényébe is be lehet dobni híreket, üzeneteket.

A Hírlevél megfelelő mennyiségű anyag összegyűlte után, vagy alkalomhoz kapcsolódva jelenik meg. Az újság korábbi példányai a plébánián igényelhetők.

2 oldal (1 lap) előállítási költsége mintegy 20 Ft. A költségek fedezésére adományokat elfogadunk.

110